

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ВИЗНАЧЕННЯ РУХУ ДОДАНОГО ПРОДУКТУ В ДІЯЛЬНОСТІ ПЕРСОНАЛУ ЯК ЦІЛІ ЛОГІСТИКИ ІННОВАЦІЙ

*Кабанець Ірина Анатоліївна,
ст. викл. каф. Менеджменту
та оподаткування НТУ «ХПІ»
e-mail: qvelid@ukr.net*

Актуальність теми обумовлена зростанням ролі творчої (інноваційної) складової праці при формуванні доданого продукту. Доданий продукт не може розглядатися по за межами діяльності людини. Націленість інноваційної логістики в діяльності персоналу, на рух доданого продукту, є показником економічної активності діяльності підприємства, яка свідчать про вдале використання інновацій, що ставить перед собою будь яке підприємство, не лише виробниче. Питанням теорії й практики логістики присвячено праці таких учених: Б. А. Анікін [1], Дж. Бушер Є [2], Э. В. Крикавский [3], О. В. Кендюхов [4] та інші. Незважаючи на різні підходи до визначення поняття логістики вони мають спільні ознаки в цілях, які орієнтовані на потреби споживача. Наприклад, Б. Анікін визначає логістику як «наука про планування, організацію, управління, контроль і регулювання переміщення матеріальних та інформаційних потоків у просторі і в часі від їхнього первинного джерела до кінцевого споживача [1, С34].

Розглядаючи доданий продукт як кінцевий продукт споживання безпосередньо суб'єктами діяльності, логістику інновацій на рівні трудового процесу можна розглядати, як процес планування, реалізації і управління економічним рухом доданого продукту для забезпечення планового поточного оновлення і потенційного розвитку праці.

Метою доповіді є аналіз особливостей руху доданого продукту в діяльності персоналу та визначення його як логістики інновацій.

В теоретичному і практичному плані залишається не невизначеними принципи виміру доданого продукту в робочому дні, так як він приймає вартісний вимір по завершенню виробничого процесу в акті обміну продуктами праці поза межами робочого дня.

Невизначеність доданого продукту в робочому дні породжує неузгодженість в економічних цілях особистої і спільної діяльності. Дані протиріччя зумовлюються тим, що для щоденного відтворення робочої сили, суб'єкт потребує обігових коштів в еквіваленті денної вартості праці. В умовах, коли період виробництва в декілька разів перевищує тривалість робочого дня, обігові кошти для щоденного оновлення процесу праці повинні бути заощаджені до завершення виробничого процесу. В той же час, в процесі праці повинні накопичуватися, заощаджуватися кошти на потенційне оновлення процесу праці в оновленому виробничому процесі. Потреба в даних коштах формує економічні зобов'язання в діяльності суб'єктів до логістики руху коштів і їх накопичення. При цьому, робочий день, розглядається, не тільки з огляду праці необхідної для виробництва основного продукту, а і доданого продукту. Логістика повинна забезпечити не тільки збалансований рух коштів, а і їх зростання за рахунок синтезу інновацій і праці.

Принцип неперервності відтворення робочої сили в робочому дні можна розглядати як постійний обіг доданого продукту з необхідним продуктом праці. Визначення періоду даного обігу в робочому дні можливо якщо розмір необхідного і доданого продукту, в щоденній діяльності, еквівалентні. Період даного обігу пов'язують з виміром економічного часу.

Поняття *«економічний часу»*, і *«робочий часу»* мають свої відмінності. Якщо робочий час використовується для абсолютного фізичного виміру тривалості конкретної праці, то економічний час - з відносним виміром праці як такої. При цьому, *«економічний часу»* є нематеріальною реальністю і способом існування економічної матерії. Остання існує лише в економічному русі, але оскільки економічний рух здатний здійснюватися лише в

економічному часі та просторі, то економічна матерія існує в економічному часі та економічному просторі» [2, С. 144].

Відносно діяльності суб'єкта, економічний час в робочому дні можна розглядати як періодичний, незмінний період обігу необхідного і доданого продукту праці. Даний період обігу в робочому дні пропонується визначати як одиницю економічного часу, а ціну праці в даному періоду, мірою, або еквівалентом доданого продукту.

При цьому, виникає питання, яким чином в економічному часі буде визначатися ціна необхідної праці, коли ціна праці в робочому часі уже визначена розміром заробітної плати. В вирішенні даного протиріччя можна виходити з того, що одиниця економічного часу має умовний характер, а відповідно, еквівалент доданого продукту, пропонується фіксувати умовними коштами, розмір яких пропонується приймати в якості розміру доданого продукту, позначенням як «personnel capital».

Принципова відмінність даних коштів від заробітної плати в тім, що вони розглядаються в якості носія інформації про рух доданого продукту, для визначення їх відповідності цілям логістики інновацій в процесі спільної діяльності.

Визначення норм економічної діяльності дає можливість виділити логістику руху доданого продукту в якості функціонального обов'язку суб'єкта діяльності, розглядати суб'єкта як логіста синтезуючого в своїй діяльності інновацій з працею.

Список використаних джерел

1. Логістика / Под ред. Б. А. Аникина. - 3-е изд., перераб. и доп. М.: Инфра М., 2002. – 367 с.
2. Busher J., Tyndall G. Logistiecs excellence / Manag. Accoun. - 1987. - №8. - P. 32 - 39.
3. Крикавський Є. В. Логістика. Основи теорії. - Львів: Інтелект - Захід, 2010. – 414 с.
4. Кендюхов О. В., Ягельська К. Ю. Економічний підхід до визначення часу. Маркетинг і менеджмент інновацій, - 2012, - №3 - С. 144. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [htt : //mmi.fem.samdu.edu.ua/](http://mmi.fem.samdu.edu.ua/)